

تعیین باقی مانده هیدروژن پراکسید در نمونه شیرهای خام و شیرهای فرادما توزیع شده در شهرستان تبریز

محمد علی زحمتی^{۱*}، خسرو محمدی^۲، امیر گنج خانلو^۳، محسن عزیزی لاله^۴

۱ و ۳. دانشجوی دانشکده دامپزشکی دانشگاه آزاد اسلامی واحد تبریز

۲. دانشگاه آزاد اسلامی، واحد تبریز، استادیار دانشکده دامپزشکی، گروه بهداشت مواد غذایی، آرییان و اپیدمیولوژی، تبریز، ایران

Viros217@gmail.com

مقدمه: هیدروژن پراکسید به عنوان یک ماده ضد عفونی کننده در سترون سازی سطوح در تماس با شیر از جمله وسایل مربوط به حمل و نقل مورد استفاده قرار می گیرد و در صنعت شیر، باقی مانده این ماده میتواند موجب گسترش فرآیند اکسایشی در شیر شود. هدف از این مطالعه، بررسی میزان باقی مانده هیدروژن پراکسید در شیرهای خام توزیع شده در لبنیاتی های سطح شهر تبریز و مقایسه با شیرهای فرادما در سال ۱۳۹۶ می باشد. مواد و روش کار: برای انجام این بررسی تعداد ۲۵ نمونه شیر خام از لبنیاتی های سطح شهر به صورت راندوم، و تعداد ۲۵ نمونه شیر فرادما از ۵ شرکت مختلف تولید کننده شیر پاستوریزه، تهیه و جمع آوری شد. برای اندازه گیری مقدار هیدروژن پراکسید در نمونه ها از روش رنگ سنجی بر مبنای واکنش آنزیم کاتالاز و اندازه گیری جذب نوری ۴۰۰ نانومتر استفاده شد. بقایای هیدروژن پراکسید تنها در ۲ مورد از شیرهای خام مورد بررسی مشاهده شد در حالی که در کلیه نمونه های شیر فرادما مورد مطالعه باقی مانده هیدروژن پراکسید مشاهده شد. باقی مانده هیدروژن پراکسید در نمونه های شیر خام در حد مجاز این ماده و کمتر از ۵ ppm بود در حالی که در ۲۱ نمونه شیر فرادما (۸۴ درصد) بالاتر از حد مجاز بود. بحث و نتیجه گیری: اگرچه در برخی موارد افزودن هیدروژن پراکسید به شیر خام با هدف افزایش ماندگاری و کاهش بار میکروبی آن مجاز شناخته می شود ولی با باز شدن پای این ماده به دست دامداران و فروشندگان لبنیات و وارد شدن این ماده به چرخه زندگی غذایی انسان، حتما شاهد تأثیرات سوء آن خواهیم بود. استفاده بیش از حد این مواد در کارخانجات پاستوریزاسیون شیر یکی از دلایل سوق مردم به سمت لبنیاتی ها و شیر غیر پاستوریزه خواهد بود که وجود قوانین کنترل این مواد در آزمایشات استاندارد شیر برای استفاده مردم از شیرهای پاستوریزه بسیار کمک خواهد بود. کلمات کلیدی: هیدروژن پراکسید، شیر خام، شیر فرادما، تبریز

مروری بر عوامل تغذیه ای موثر بر کارایی برنامه های واکسیناسیون در پرورش طیور

حمیدرضا علی اکبرپور^۱، مهدیس احمدیان شالچی^{۲*}

۱. عضو هیئت علمی دانشگاه آزاد اسلامی، واحد بابل

۲. دانشجوی رشته دکترای دامپزشکی دانشگاه آزاد اسلامی، واحد بابل

Mahdis.shalchi@gmail.com

مقدمه: اجرای برنامه های واکسیناسیون از مهمترین اقدامات بهداشتی در پرورش طیور می باشد و تغذیه از عوامل محیطی است که نقش مهمی را در پاسخ ایمنی حیوان طی واکسیناسیون به عهده دارد و قادر است میزان بازدهی استفاده از واکسن ها را بهبود یا کاهش داده و حتی از بین ببرد. فاکتورهای تغذیه ای موثر بر پاسخ ایمنی ناشی از واکسیناسیون در مقالات متعددی به طور جداگانه مورد بررسی قرار گرفته است ولی متأسفانه تعداد گزارشاتی که بتواند این فاکتورها را طی یک مقاله معرفی نماید اندک می باشد. لذا هدف از این بررسی معرفی مهمترین عوامل تغذیه ای موثر بر کارایی برنامه های واکسیناسیون در پرورش طیور می باشد. روش کار: نتایج ارائه شده در این مقاله حاصل مطالعه برخی از معتبرترین مقالاتی است که در ده سال اخیر در ارتباط با تاثیر هر یک از عوامل تغذیه ای بر کارایی برنامه های واکسیناسیون طیور منتشر شده است. بحث و نتیجه گیری: در مقالات بررسی شده به نقش ویتامین D طی اثر بر لیگاند رونویسی، ویتامین A با افزایش تکثیر گروهی از فاکتورهای نکروز توموری، ویتامین های خانواده B با افزایش رشد و تکثیر لنفوسیت ها تاکید شده است. همچنین نقش آنتی اکسیدان ها، سلنیوم و ویتامین E با تنظیم نسبت بین انواع ایکوزانوئید ها و اهمیت اسیدهای چرب ضروری و امگا معلوم گشته است. به اثر استفاده از آنزیم های آگزوزن و آمینو اسیدهای لیزین و متیونین در افزایش تیترا آنتی بادی اشاره شده و از عناصر، روی با تاثیر بر لنفوسیت های پیش تاز و مس در تکامل سیستم ایمنی، سدیم و کلر با افزایش تولید اینترفرون بتا و تقویت عملکرد ماکروفاژها نام برده شده است. اثربخشی استفاده از پروبیوتیک در ساز و کار های ایمنی و نقش مایکوتوکسین ها در کاهش پاسخ های ایمنی نیز از دیگر موارد مهم به شمار می آیند.

کلمات کلیدی: (واکسیناسیون، طیور، تغذیه)